

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 36 /DPSS
DATA 07.01.2011

Doamnă președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune*”, inițiată de 14 deputați – PSD (Pl-x. 678/2010).

I. Principalele reglementări

Această inițiativă legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 40 din *Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, astfel încât persoanele fizice cu domiciliul în România și persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine să poată deveni beneficiari ai serviciului public de televiziune fără a plăti o taxă de abonament.

Conform *Expunerii de motive*, „menținerea (...) obligativității persoanelor fizice și juridice de a plăti o taxă reprezintă: o dublă taxă; concurență neloială pentru celelalte posturi TV, care nu beneficiază de subvenții din bugetul de stat”.

II. Propuneri și observații

1. Conform art. 1 din Legea nr. 41/1994, Societatea Română de Radiofuziune (SRR) și Societatea Română de Televiziune (SRTV) s-au înființat ca servicii publice autonome de interes național independente editorial, prin reorganizarea Radioteleviziunii Române. Rațiunea existenței celor două societăți ca și fundamentul plății taxei radio-tv își regăsesc reglementarea în art. 31 din Constituție, care stabilește *dreptul la informație al cetățenilor*. Alin. (2) al acestui articol prevede că „*Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal*”, iar alin. (5), ca o concretizare a acestei obligații a statului, dispune că: „*Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă*”. Dreptul la informare al cetățenilor se corelează deci cu obligația statului de a-i informa corect, atât dreptul, cât și obligația fiind prevăzute constituțional.

Obligația statului român de a asigura, prin mijloace adecvate, dreptul la informare al cetățenilor implică o cheltuială publică.

În acest context, fundamentul plății taxei radio și a celei de televiziune de către persoanele fizice și juridice este reprezentat, în mod esențial, de obligația constituțională a cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice ale statului – art. 56 din Constituție (cheltuiala privind organizarea și funcționarea SRR și SRTV rezultând din obligația constituțională a statului de a informa corect pe cetățeni, dar și din cea de a asigura și de a stimula accesul la cultură), o desființare a acestor taxe însemnând lipsirea statului de principala resursă financiară pentru suportarea cheltuielii publice aferente concretizării dreptului la informare al cetățeanului și deci afectarea acestui drept al oricărui cetățean, persoană fizică sau juridică.

În aplicarea acestor dispoziții constituționale, art. 40 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 41/1994 stabilește, cu caracter de principiu, că veniturile

proprii ale SRR și SRTV provin din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, alin. (2) și alin. (3) prevăzând că persoanele fizice și juridice cu domiciliul/sediul în România au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, cu excepția persoanelor fizice care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv de televiziune, precum și a celor care, potrivit legii, beneficiază de scutire de la plata acestor taxe.

2. Totodată, *Recomandarea nr. R(96) 10 a Comitetului miniștrilor Consiliului Europei cu privire la garantarea independenței serviciilor publice de radio și televiziune*, făcând referire la finanțarea serviciilor de radio și televiziune, recomandă statelor membre ale Uniunii Europene să își asume angajamentul luat, să mențină și să stabilească un cadru de finanțare sigur, convenabil și transparent pentru exercitarea misiunii acestor servicii, de informare permanentă și imparțială a cetățenilor.

Pentru a-și păstra caracterul distinct și a furniza o producție audiovizuală originală, precum și programe de înaltă calitate editorială, independent de considerentele comerciale, serviciile publice mass-media au nevoie de suficiente fonduri pentru a se putea achita de misiunea lor oferind un conținut cultural și informativ de nivel înalt.

Chiar în *Raportul Comisiei pentru cultură și educație din cadrul Parlamentului European din iunie 2010*, se reamintea statelor membre ale Uniunii Europene faptul că trebuie să asigure o finanțare adecvată și stabilă pentru serviciile publice de radio și televiziune spre a le oferi posibilitatea de a-și îndeplini misiunea, de a le garanta independența politică, invitând totodată statele membre să trateze cu seriozitate problema finanțării acestor servicii.

3. Taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și serviciul public de televiziune reprezintă unul din modurile de constituire a resurselor financiare care asigură autonomia din punct de vedere financiar pentru serviciile publice de radio și televiziune. O desființare a acestor taxe, așa cum solicită inițiatorii, referindu-se la *taxa pentru serviciul public de televiziune*, ar însemna lipsirea statului de o importantă resursă financiară prin suportarea cheltuielilor aferente concretizării dreptului la informare al cetățenilor.

Protocolul privind sistemul de radiodifuziune publică, cunoscut oficial sub denumirea de *Protocolul de la Amsterdam* consideră că nevoile democratice, sociale și culturale ale fiecărei societăți sunt strâns legate de existența unor servicii publice de radio și televiziune, serviciile private dând dovadă de cele mai multe ori de conglomerate economice sau simpatii politice.

Având în vedere prioritățile principale în materie de mass-media, asigurarea unui echilibru între serviciile publice și cele private în domeniul audiovizualului, coroborat cu scopul promovării unui sector informativ echidistant din punct de vedere politic, putem afirma că existența serviciilor publice în domeniul radioului și televiziunii vor contribui în continuare la stabilirea unor standarde mai înalte în cadrul pieței precum și la o diversitate culturală, lingvistică și editorială.

4. Televiziunea Română nu este o excepție în peisajul media european. Modelul de finanțare multiplă a televiziunii publice – care include și taxa TV - se întâlnește la majoritatea televiziunilor publice din Europa, membre ale European Broadcasting Union. Televiziunile publice care nu au printre sursele de finanțare o taxă TV sau o taxă de solidaritate sunt susținute de guvernele țărilor lor și nu au atâtea limitări la încasările din publicitate precum Televiziunea Română.

Prin lege, televiziunea publică are restricții la difuzarea publicității, restricții care nu se regăsesc în cazul televiziunilor private, astfel:

- Canalele TVR pot difuza maximum 8 minute de publicitate într-un interval de o oră, în timp ce posturile private au dreptul la 12 minute de publicitate pe oră;

- TVR nu poate întrerupe programele – filme, talk-show-uri, știri, etc. - pentru a difuza publicitate, în timp ce posturile comerciale pot insera spoturi în cadrul programelor.

Aceste prevederi sunt limitative pentru politica de vânzări a TVR. Chiar și în condițiile unui climat economic favorabil – care ar determina investiții generoase în publicitate - postul public de televiziune nu ar putea atrage încasări suficiente care să-i susțină existența. Acest lucru este cu atât mai puțin posibil în climatul economic actual, când piața de publicitate înregistrează o scădere de câteva zeci de procente de la un an la altul. Dacă în anul 2008, toată piața de publicitate din România era de 500-600 de milioane de euro, aceasta s-a redus la jumătate în 2010.

Investițiile în publicitate au ajuns la puțin peste 300 de milioane de euro anul acesta, potrivit estimărilor specialiștilor.

Totodată, TVR nu primește bani – precum televiziunile private – din distribuția canalelor sale, de la operatorii de cablu.

De asemenea, precizăm că valoarea taxei TV este nemodificată din 2003, anul în care s-a diminuat cu 0,5 lei pentru persoanele fizice.

Prin urmare, în România, taxa TV este sub 12 euro pe an, adică sub 1 euro pe lună. Pentru comparație, în Cehia, taxa TV este de 83,57 euro/an, în Polonia de 52 euro/an, în Slovacia de 42 euro/an, în Marea Britanie de 175 euro/an, în Germania de 216 euro/an.

Menționăm că societățile comerciale fără activitate nu au obligația de a achita taxa pe serviciul public de televiziune. De asemenea, pentru plătitorii persoane fizice, plata se efectuează la nivel de gospodărire – nu de individ – iar aceasta este aplicată numai posesorilor de receptoare TV.

5. Referitor la motivația din *Expunerea de motive* potrivit căreia, accesul la elemente tehnologice moderne, cum ar fi Internetul, implică o nouă abordare pentru actuala legislație în domeniul televiziunii, „*întrucât cvasi-totalitatea posturilor de televiziune emit și pe Internet*”, precizăm:

- ponderea abonaților la televiziune prin intermediul Internet Protocol Television (IPTV) – tehnologie care permite consumul de televiziune la standarde de calitate înalte – este redusă în România, de doar 0,2%, potrivit datelor oficiale ale Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, făcute publice în luna noiembrie 2010;

- pe de altă parte, jumătate din populația României locuiește în mediul rural, unde penetrarea Internetului este foarte scăzută. Cu atât mai puțin există aici IPTV și o bună penetrare a broadband-ului (Internet în bandă largă, fără de care transmisiunile TV nu ar fi posibile pe Internet);

- chiar și în ipoteza în care gradul de penetrare a Internetului ar fi suficient de ridicat, astfel încât toți cetățenii să aibă acces la Internet, necesitatea sprijinului financiar pentru producția de conținut ar rămâne în continuare valabilă. Există confuzie între suportul pe care se transmit programele TV – cablu, satelit, IPTV - pe de o parte și producția de conținut, pe de altă parte.

6. Referitor la motivația inițiatorilor, și anume aceea că *„numărul celor care sunt posesori ai receptoarelor de televiziune s-a redus considerabil”*, precizăm că numărul celor care dețin aparate TV este pe un trend crescător. Potrivit companiei de cercetare GfK România, numărul celor care dețin trei sau mai multe aparate TV sau calculatoare cu tuner TV la nivel de gospodărie a crescut în aprilie 2010 față de octombrie 2009, de la 15,3% la 18%.

7. În *Expunerea de motive* se susține că menținerea prevederilor din art. 40 alin. (2) reprezintă *„o concurență neloială pentru celelalte posturi TV, care nu beneficiază de subvenții din bugetul de stat”*.

Dorim să precizăm că fondurile de la bugetul de stat alocate SRTV sunt destinate, în principal, utilizării stațiilor de emisie a radioreleelor și a circuitelor video și fonice – mergând în proporție de 98% către Societatea Națională de Radiocomunicații (SNR).

Totodată, precizăm că SRTV funcționează în baza unei legi organice care impune o anumită structură de program și nu poate fi concurentă pentru posturile comerciale. Grilele TVR – în conformitate cu art. 3-5 din Legea nr. 41/1994 – includ emisiuni culturale, științifice, naționale și universale, programe dedicate minorităților naționale, precum și valorilor democratice, civice, morale și sportive, emisiuni dedicate partidelor politice reprezentate în Parlament. Aceste programe nu au o misiune comercială, orientată către profitabilitate, ci au un rol de informare și educare a opiniei publice.

Acest rol al televiziunii publice este cu atât mai important acum, cu cât tabloidalul și vulgaritatea au ajuns să domine peisajul mediatic actual.

8. Soluția propusă de inițiatori pentru **art. 40 alin. (2) și alin. (3)** nu ține cont de considerentele Deciziei ICCJ Secția de Contencios Administrativ și Fiscal nr. 2102/2009, prin care s-a statuat că plata taxelor către SRR/SRTV poate fi sistată, atât pentru persoanele fizice, cât și pentru persoanele juridice, în condițiile în care există o declarație pe propria răspundere că nu dețin receptoare de radio, respectiv de televiziune.

9. Soluția propusă de inițiatori la **art. 40 alin. (4)** prin care *„persoanele fizice și juridice cu domiciliul/sediul în România devin beneficiari ai serviciului public de televiziune fără a plăti o taxă de*

abonament”, vine în contradicție cu art. 2 pct. 40 din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*, care definește taxa ca fiind „*suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public*”.

De altfel, diferența de tratament juridic propusă de inițiatori pentru taxarea serviciului public de radiodifuziune, față de gratuitatea serviciului public de televiziune creează premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 135 din Constituția României, referitoare la piața concurențială a serviciilor de televiziune, deoarece prin aceste măsuri se sprijină într-o manieră discriminatorie serviciul public de televiziune față de celelalte posturi private de televiziune. Trebuie observat faptul că operatorii privați, dintre care un anumit număr sunt supuși unor obligații de serviciu public, participă, de asemenea, la realizarea obiectivelor de informare publică, în măsura în care contribuie la garantarea pluralismului, îmbogățirea dezbaterilor culturale și politice și la extinderea gamei de programe.

În legătură cu acest aspect, semnalăm că în Hotărârea în *Cauza Altmark Trans GmbH and Regierungspräsidium Magdeburg c. Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH (Altmark)*, Curtea Europeană de Justiție a precizat că, pentru serviciile publice, compensările nu constituie ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) din TCE (art. 107 din actualul TFUE) cu condiția îndeplinirii a patru criterii cumulative. În primul rând, întreprinderea beneficiară trebuie să aibă efectiv obligații privind furnizarea de servicii publice, iar obligațiile să fie clar definite. În al doilea rând, parametrii pe baza cărora se calculează compensația trebuie stabiliți în prealabil în mod obiectiv și transparent. În al treilea rând, compensația nu poate depăși ceea ce este necesar pentru a acoperi toate sau o parte din costurile efectuate pentru îndeplinirea obligațiilor de serviciu public, ținând seama de încasările rezultate și un profit rezonabil. În cazul în care selectarea întreprinderii care are de îndeplinit obligații de serviciu public într-un caz concret nu s-a realizat pe baza procedurii privind achizițiile publice, care permite selecționarea candidatului capabil să furnizeze serviciile respective la cel mai mic preț pentru comunitate, nivelul compensației necesare trebuie determinat pe baza unei analize a costurilor pe care le-ar fi suportat o întreprindere obișnuită, bine organizată și echipată corespunzător cu mijloace de transport. În cazul în care sunt îndeplinite cele patru criterii, compensația pentru servicii publice nu constituie

ajutor de stat, iar dispozițiile articolelor 107 și 108 din TFUE nu se aplică.

Prin urmare, *Expunerea de motive*, conform art. 31 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată*, trebuie să clarifice diferența de tratament juridic și fiscal în cazul serviciului public de televiziune, respectiv serviciului public de radiodifuziune.

10. Reafirmând funcția vitală a serviciilor publice de radio și de televiziune, în calitate de factor esențial al unei comunicări pluraliste accesibile tuturor, în Recomandarea 10 din 1996 a Consiliului Europei sunt stabilite unele principii în materie de finanțare, întrucât originea cât și volumul resurselor financiare ale acestor organisme pot determina într-o mare parte marja de manevră de care beneficiază pentru a-și îndeplini misiunile de serviciu public.

În acest document sunt identificate un număr de surse de finanțare pentru a susține și a promova serviciul public de radiodifuziune: taxa de abonament, subvențiile publice, veniturile din publicitate și din sponsorizare, veniturile obținute din vânzarea produselor (cum sunt operele audiovizuale) sau a serviciilor, acordurile de programare etc. Se mai precizează că regulile ce reglementează finanțarea trebuie să fie fondate pe principiul conform căruia Statele membre își asumă angajamentul să mențină și, dacă este necesar, să stabilească un cadru de finanțare sigur, corespunzător și transparent, care să garanteze organismelor de radiodifuziune de serviciu public mijloacele necesare pentru exercitarea misiunilor lor. În acest scop, se recomandă să fie aplicate următoarele principii:

- puterea de decizie deținută de autoritățile din afara organismului de radiodifuziune de serviciu public vizat în ceea ce privește finanțarea acestui organism nu trebuie să fie utilizată de către aceste autorități pentru a exercita, direct sau indirect, o influență asupra independenței editoriale și a autonomiei instituționale a acestui organism;

- mărimea contribuției sau taxei de abonament ar trebui să fie fixată după consultarea organismului de serviciu public vizat și ținându-se cont de evoluția costurilor activităților sale, astfel încât să permită acestui organism să își îndeplinească pe deplin diferitele misiuni care îi sunt atribuite;

- vărsarea contribuției sau taxei de abonament ar trebui să fie efectuată astfel încât să garanteze continuitatea activităților

organismului de serviciu public vizat și să-i permită acestuia să își planifice pe termen lung activitățile;

- în cazul în care contribuția sau taxa de abonament trebuie să fie împărțită între mai multe organisme de radiodifuziune de serviciu public, această repartitie ar trebui să fie efectuată astfel încât să răspundă în mod echitabil necesităților fiecărui organism.

Trebuie să reținem că aceste linii directoare nu privilegiază un anumit mod de finanțare a serviciului public de radiodifuziune în raport cu obiectivul de independență a acestuia, atâta vreme cât, în ceea ce privește sursele de finanțare publică (subvenții sau taxă de abonament), sunt respectate principiile enunțate mai sus.

Recent, la 25 noiembrie 2010, Parlamentul European a adoptat *„Rezoluția referitoare la serviciile publice de radiodifuziune în era digitală: viitorul sistemului dual”*.

În acest document, Parlamentul European reiterează angajamentul său față de sistemul dual de radiodifuziune, bazat pe un adevărat echilibru între radiodifuziunile publice și private, în cadrul căruia mass-media private și publice își asumă rolurile ce le revin.

Rezoluția constată necesitatea migrării mass-media tradiționale spre noi platforme (servicii SMS, pagini de internet, aplicații de telefonie *„inteligentă”*, etc.), impusă de dezvoltarea tehnologică și de obiectivele Agendei digitale a Uniunii Europene. Întrucât, în anumite state membre, serviciul public de radiodifuziune nu este încă suficient de solid integrat la nivel social și nu dispune de resurse adecvate și, identificând, *„în unele state membre, probleme fundamentale, ce le pun în pericol independența politică, viabilitatea, chiar și baza financiară, amenințând direct însăși existența sistemului dual”*, Parlamentul European *„invită statele membre să se asigure că există suficiente resurse pentru a permite serviciilor publice de radiodifuziune să beneficieze de noile tehnologii digitale și să garanteze publicului larg posibilitatea de a beneficia de avantajele oferite de serviciile audiovizuale moderne”*. Rezoluția atrage totuși atenția asupra costurilor considerabile ale testelor prealabile necesare evoluției spre noile tehnologii și subliniază sprijinul pe care îl acordă unor evaluări proporționale.

În același timp, Parlamentul European îndeamnă statele membre să definească misiunile serviciilor publice de radiodifuziune pentru ca acestea să-și poată păstra caracterul distinct. Aceste misiuni ar trebui să

fie definite cât mai precis cu putință, dar acordând atenția cuvenită autonomiei serviciilor de radiodifuziune în ceea ce privește programele.

Textul rezoluției reamintește importanța recomandărilor și declarațiilor Consiliului Europei - la care au subscris toate statele membre ale Uniunii Europene - și care stabilesc norme europene în materie de libertate de exprimare, libertate a presei și de pluralism mediatic, precum și în ceea ce privește independența, organizarea, misiunea și finanțarea serviciilor publice de mass-media, în special în contextul societății informaționale, garantând astfel credibilitatea serviciului public de radiodifuziune.

În materia serviciilor publice media audiovizuale acquis-ul comunitar cuprinde și *Protocolul privind sistemul de radiodifuziune publică în statele membre (JO 1997, C 340, p. 109, denumit generic „Protocolul de la Amsterdam”)*, introdus prin Tratatul de la Amsterdam ca anexă la Tratatul CE. Acest prevede:

„[Statele membre,] considerând că radiodifuziunea ca serviciu public în statele membre este direct legată de nevoile democratice, sociale și culturale ale fiecărei societăți, precum și de necesitatea de a păstra pluralismul în mass-media, au convenit asupra dispozițiilor interpretative următoare, care sunt anexate la Tratatul [CE]:

Dispozițiile Tratatului [CE] nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la finanțarea serviciului public de radiodifuziune în măsura în care finanțarea se acordă organismelor de radiodifuziune cu scopul ca acestea să își îndeplinească misiunea de serviciu public așa cum a fost ea conferită, definită și organizată de fiecare stat membru și în măsura în care finanțarea respectivă nu aduce atingere condițiilor schimburilor comerciale și concurenței în Comunitate într-o măsură care ar fi contrară interesului comun, fiind de la sine înțeles că realizarea mandatului acestui serviciu public trebuie să fie luată în considerare”.

De asemenea, referitor la finanțarea serviciilor publice media audiovizuale, în 2001, Comisia Europeană a publicat o *Comunicare privind aplicarea normelor privind ajutoarele de stat serviciilor publice de radiodifuziune (JO C 320, p. 5, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 19)*, în cadrul căreia Comisia a stabilit principiile pe care le va urma în aplicarea articolului 87 CE și a articolului 86 alineatul (2) CE în ceea ce privește finanțarea de către stat a organismelor publice de radiodifuziune. Comunicarea precizează că finanțarea serviciului public se poate baza pe un sistem mixt (resurse de stat și venituri care provin

din activități comerciale) și că statele membre au o libertate de principiu de a alege mijloacele de finanțare a obligațiilor de serviciu public. Principiul care trebuie să fundamenteze finanțarea din partea statului este ca ajutoarele de stat să nu depășească costurile nete implicate de misiunea de serviciu public, ținând cont și de alte venituri directe sau indirecte rezultate din această misiune.

Exemplul cel mai recent de reevaluare a sistemului de finanțare a serviciului public de televiziune este cel francez. Președintele Republicii Franceze în ianuarie 2008 a modificat regimul de difuzare a publicității la televiziunea publică. Totodată, Republica Franceză a notificat Comisiei, la 11 iunie 2008, proiectul său de a face un aport de capital în valoare de 150 de milioane de euro în favoarea France Télévisions, menit să compenseze pierderile financiare preconizate din diminuarea încasărilor din publicitate. De asemenea, tot în scop de compensare, a fost introdusă o taxă pentru publicitatea difuzată pe posturile comerciale de televiziune.

Măsura de compensare a fost contestată de către două posturi comerciale (TF1 și M6) în fața Curții de Justiție a UE. Cele două posturi solicitau anularea *Deciziei C (2008) 3506-final* a Comisiei din 16 iulie 2008 privind proiectul Republicii Franceze de a face un aport de capital în valoare de 150 de milioane de euro în favoarea France Télévisions SA. Acțiunile celor două posturi au fost respinse. Curtea a reținut faptul că, așa cum rezultă din Protocolul de la Amsterdam, serviciul public al radiodifuziunii este „*în mod direct legat de necesitățile democratice, sociale și culturale ale fiecărei societăți*”. În speță, Curtea de Justiție a concluzionat că finanțarea contestată nu era de natură să „*modifice condițiile privind schimburile comerciale și concurența în cadrul Comunității într-o măsură contrară interesului comun*”.

Măsurile de modificare a sistemului de finanțare au făcut obiectul unui Raport elaborat de o Comisie special desemnată, denumită Comisia pentru o nouă televiziune publică, cunoscută și sub numele „*Comisia Copé*”. Raportul elaborat prevede o perioadă de tranziție de 4 ani (2008-2012), timp în care se va reduce progresiv volumul de publicitate difuzat de France Télévisions SA.

În analiza făcută de raportor, la pagina 38 se precizează că, în cele mai multe țări din Europa, există o finanțare din taxa pentru acces la serviciul public (redevance). În unele țări (Spania și Belgia) o astfel de taxă nu există. În schimb, în țările scandinave, Marea Britanie și Danemarca, sistemul public de radiodifuziune este finanțat din taxă sau

alte surse de finanțare publică. Alți operatori publici din Europa, printre care și cei din Franța, beneficiază de o finanțare mixtă (taxă și resurse publice, respectiv, publicitate și sponsorizare). Din ultima categorie a finanțării mixte, sunt date ca exemplu: RAI (Italia) și ORF (Austria), care au un echilibru sensibil între cele două moduri de finanțare.

Conform acestui document, nivelul taxei variază de la țară la țară, cu o valoare medie de 161euro. Țările în care există taxe și cuantumul lor sunt prezentate în tabelul următor, fiind preluat din raportul invocat anterior:

Islanda	363,30 €
Austria	324,85 €
Elveția	290 €
Norvegia	246 €
Suedia	210 €
Germania	204,36 €
Finlanda	200,70 €
Marea Britanie	195,60 €
Belgia	149,60 €
Irlanda	155 €
Slovenia	132 €
Franța	116 €
Italia	99,60 €
Islanda	363,30 €

Autorii raportului apreciau în 2008 că, în Franța, atât posturile publice de televiziune, cât și cele private dispun de resurse limitate pentru a putea finanța „răspunsurile la provocările tehnologice de mâine”. Comisia lua astfel în calcul calendarul de tranziție la sistemul digital și de încetare a transmisiilor în sistem analogic. În acest context, *Comisia Copé* își propunea drept obiectiv creșterea resurselor atrase în sectorul audiovizual și securizarea finanțării radiodifuzorului public France Télévisions.

Comisia Copé a propus o reducere în trepte, începând cu anul 2009, a publicității difuzate pe postul public. Într-o primă etapă, s-a redus publicitatea difuzată după ora 20,00, urmând ca, probabil, începând cu anul 2012, să opereze o interzicere totală a publicității. Din estimările Comisiei, în toată perioada de tranziție France Télévisions va avea nevoie de o finanțare evaluată la 450 milioane de euro.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

Emil BOC

Doamnei deputat Roberta Alma ANASTASE

Președintele Camerei Deputaților